

Sygn. akt

III AUa 1278/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **20 marca 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Barbara Gonera
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż (spr.) SSA Alicja Podczaska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **20 marca 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **K. Z.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **29 października 2012 r.** sygn. akt **IV U 1771/11**

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 1278/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 września 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (t. jedn. Dz. U. 2009 nr 153 poz. 1227) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych

warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) odmówił prawa do emerytury K. Z., ponieważ nie udowodniła 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawczynie domagała się jej zmiany i przyznania dochodzonego świadczenia, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, poprzez przyjęcie, że odwołująca w okresie od 1 marca 1985 r. do 31.12.1998 r., pracując na stanowisku starszy referent ds. normowania nie była zatrudniona w szczególnych warunkach i pominięciu, że wnioskodawczynie nie pracowała w biurze, ale na hali produkcyjnej w warunkach szkodliwych dla zdrowia.

Odpowiadając na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując że w okresie zatrudnienia w (...) Zakłady (...)

w R. od 1.03.1985 r. do 31.12.1998 r., na stanowisku referent ds. normowania, wnioskodawczynie nie wykonywała nadzoru i kontroli podległych pracowników.

Wyrokiem z dnia 29 października 2012 r., sygn. akt IV U 1771/11 Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie oddalił odwołanie.

Sąd ustalił, że w spornym okresie zatrudnienia w (...) Zakłady (...) w R. K. Z. przeniesiona została ze stanowiska brygadzista manipulanta na stanowisko pracy umysłowej – referenta do spraw normowania. Do zakresu obowiązków wnioskodawczynie należało wprowadzenie nowoczesnych metod organizacji pracy i przedstawienie projektów usprawniania organizacji pracy w zakładzie garbarskim, centralnej krajalni i zakładzie galanterijnym. Stanowisko pracy wnioskodawczynie mieściło się w kantorku, wyodrębnionym na hali produkcyjnej, natomiast czynności pomiarowe i badawcze wnioskodawczynie wykonywała we wszystkich jednostkach organizacyjnych pracodawcy. Wnioskodawczynie podlegała bezpośrednio kierownikowi działu przygotowania produkcji, sama nie miała podwładnych.

Wnioskodawczynie otrzymała świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 25 listopada 2005 r., w którym pracodawca cały okres zatrudnienia zakwalifikował jako dozór techniczny i kontrolę międzyoperacyjną produkcji w zakładzie garbarskim i kaletniczym, wymieniony w Dziale XIV, poz. 24, wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia RM z 7.02.1983 r. W ocenie Sądu powyższe świadectwo pracy jest niewiarygodne, gdyż nie rozróżnia stanowisk, zajmowanych przez wnioskodawczynie, a to stanowiska pracy fizycznej – brygadzysty manipulanta od stanowiska pracy umysłowej, jakim było stanowisko – starszego referenta do spraw normowania. W ocenie Sądu I instancji z samego faktu przebywania w trakcie wykonywania obowiązków pracowniczych w kantorku umiejscowionym na hali produkcyjnej nie wynika możliwość zaliczenia okresu zatrudnienia do warunków szczególnych. Ponadto obecność wnioskodawczynie na stanowiskach pracy wykonywanej w warunkach szczególnych nie wyczerpywała całego czasu pracy wnioskodawczynie.

Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego z zakresu organizacji i zarządzania przemysłem, który po analizie zakresów czynności wnioskodawczynie stwierdził, że K. Z., będąc zatrudnioną na stanowisku starszy referent ds. normowania, nie pracowała na stanowiskach pracy kwalifikowanych jako praca w warunkach szczególnych. W konkluzji Sąd stwierdził, że zebrany materiał dowodowy nie daje podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji.

W apelacji od powyższego wyroku pełnomocnik wnioskodawczynie zarzucił nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy wskutek naruszenia przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a to: art. 227 kpc, w zw. z art. 286 kpc, poprzez pominięcie zarzutów pełnomocnika do opinii biegłego i nieuwzględnienie wniosku o powołanie innego biegłego; art. 233 kpc poprzez brak wszechstronnej oceny dowodów zebranych w sprawie, apelujący zarzucił również błędne ustalenie stanu faktycznego, poprzez przyjęcie, że ubezpieczona pracując jako starszy referent ds. normowania około połowy czasu poświęcała na sporządzanie dokumentacji oraz współpracę z kierownikami zakładów i zarządu spółdzielni i tym samym nie była

zatrudniona w szczególnych warunkach, pomimo, że swoje obowiązki pracownicze wykonywała bezpośrednio na halach produkcyjnych.

Apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez przyznanie prawa do emerytury oraz zasądzenie kosztów postępowania za wszystkie instancje, a ponadto o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu bhp, celem ustalenia, czy wykonywana przez nią praca była pracą w warunkach szczególnych.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni jest nieuzasadniona i podlega oddaleniu, ponieważ zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie jest trafny i nie narusza prawa.

Przedmiotem sporu w sprawie była ocena uprawnienia K. Z. do emerytury w obniżonym wieku, a to w związku z zatrudnieniem w szczególnych warunkach, na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. 2009 nr 153 poz. 1227), a w szczególności spełnienie przez wnioskodawczynię warunku posiadania stażu pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne Sądu I instancji dokonane na podstawie przeprowadzonych dowodów z zeznań świadków, akt osobowych, opinii biegłego specjalisty d.s. organizacji i zarządzania przemysłem oraz zeznań samej wnioskodawczyni. Szczegółowo przeprowadzone postępowanie dowodowe w tym zakresie nie wskazywało na wykonywanie w spornym okresie pracy w warunkach szczególnych.

Ustalone fakty wystarczały dla rozstrzygnięcia sprawy, które zapadło przy właściwym i prawidłowym zastosowaniu norm prawa materialnego. Dlatego też Sąd drugiej instancji nie podziela zarzutu naruszenia art. 233 kpc i stwierdza, że działania Sądu w zakresie dokonywania ustaleń faktycznych i ich oceny przeprowadzone zostały w sposób prawidłowy. Nie jest również trafny zarzut naruszenia art. 227 kpc, w zw. z art. 286 kpc, poprzez nieuwzględnienie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego, jako że w sprawach o prawo do emerytury z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych jego przeprowadzenie w ogólności nie jest obligatoryjne, a zebrany w sprawie materiał dawał już podstawy do czynienia ustaleń faktycznych (tak: wyrok SN z dnia 8 stycznia 2009 r., I UK 201/08, Lex nr 738338).

Podkreślić w tym miejscu należy, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie o prawo do emerytury w wieku obniżonym z uwagi na pracę w szczególnych warunkach musi prowadzić do pewnego ustalenia, że ubezpieczony wykonywał w okresie objętym sporem prace w warunkach szczególnych, zgodnie z definicją art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 1-4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zm.). Tylko bowiem praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze na stanowiskach wymienionych w w/w rozporządzeniu, a nadto wykonywana stale i w pełnym wymiarze uzasadnia skorzystanie z uprawnienia do wcześniejszej emerytury. Dlatego też Sąd winien przede wszystkim dokonać oceny faktycznie wykonywanych czynności pracowniczych w okresie spornym oraz warunków wykonywanej pracy.

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych stwierdzić wypadnie, że wnioskodawczyni na stanowisku starszego referenta ds. normowania robiła pomiary rzeczywistego czasu wykonywania pracy na poszczególnych stanowiskach, a następnie opracowywała wyniki tych pomiarów, sporządzała analizy wykorzystania czasu pracy i formułowała postulaty służące zwiększeniu efektywności pracy. Istotą obowiązków pracowniczych wnioskodawczyni nie było zatem sprawowanie dozoru technicznego i kontroli międzyoperacyjnej w rozumieniu poz. 24, Działu XIV, wykazu A, jak to ujęte zostało w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 25.11.2005 r., ale opracowywanie norm czasu pracy, a oceny tej nie zmienia okoliczność, iż właściwe zajmowanemu stanowisku czynności, poprzedzane były badaniami przeprowadzanymi w środowisku pracy szkodliwym dla zdrowia.

Zgodzić należy się z Sądem Okręgowym, że wykonywanie pewnych czynności w bezpośrednim sąsiedztwie stanowisk, na których wykonywane są prace zaliczane do warunków szczególnych nie uprawnia do zaliczenia okresu pracy jako wykonywanej w warunkach szczególnych. Analiza pisemnych zakresów czynności wnioskodawczynie, zalegających w aktach osobowych prowadzi do wniosku, że wnioskodawczynie nie wykonywała pracy wymienionej w wykazach prac w warunkach szczególnych.

Zauważyć w tym miejscu przyjdzie, że dokument w postaci świadectwa pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem abstrakcyjnym, w tym sensie, że treści z niego wynikające choćby były wątpliwe w świetle innych dowodów, należy bezwarunkowo przyjmować za prawdziwe. Świadectwo pracy w szczególnych warunkach, podobnie jak i inne dowody, podlega weryfikacji co do zgodności z prawdą w kontekście całokształtu materiału dowodowego, gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane wnioskodawczynie nie znajduje oparcia przede wszystkim w aktach osobowych z okresu zatrudnienia w Zakładach (...) w R., ani też w zeznaniach świadków, dotyczących rodzaju czynności wykonywanych przez wnioskodawczynię.

Konkludując, stwierdzić należy, że Sąd pierwszej instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe w sprawie i prawidłowo ocenił, że wnioskodawczynie nie spełnia wszystkich warunków do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku, zgodnie z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z podanych przyczyn orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 385 kpc.